

„O combinație între *De la început* și *Marile minciuni nevinovate*.”

abigail dean

Vrei să fii una dintre ele.
Până ajungi să le cunoști.

mămici mincinoase

„Delicios
de întunecat!”

heat

katherine
faulkner

TRADUCERE DE LAURA CIOBANU

LEDA BAZAAR

THRILLER

**katherine
faulkner**

**mămici
mincinoase**

Traducere din limba engleză și note de
LAURA CIOBANU

Pentru Emma și Maddie

TASH

Secția de poliție din North Cornwall

Aprilie 2019

NE ÎNTÂLNIM ÎNTR-O ÎNCĂPERE FĂRĂ FERESTRE, DINTR-un orașel cu casele acoperite cu tencuială minerală și o stradă principală urâtită de panouri publicitare și agenții de pariuri. M-au dus departe de mare, probabil la cea mai apropiată secție. Aici nu se aud nici valurile izbindu-se de țărm, nici chemările păsărilor. Nicio fâșie albastră nu trage veselă cu ochiul de dincolo de acoperișuri.

În mașină, pe drum înapoi, eu și Tom născociserăm un joc pentru Finn. Primul care zărește marea. Eu o văzusem prima, dar am tăcut ca să-l las pe Finn să câștige. La vederea panglicii de culoarea safirului ce se întindea până-n zare, îmi simțisem inima ușoară, în ciuda a toate. Promisiunea unei vacanțe. Zile petrecute pe plajă, construind forturi și castele. Picioarele lui Finn lăsând urme perfecte în nisipul ud al golfului.

M-am întrebat dacă o să-mi pună cătușe, dar n-au făcut-o. Polițiștii din mașină mai aveau puțin și-mi cereau scuze. Mă tot întrebau dacă mi-e frig, dacă nu vreau să deschidă o fereastră sau să iau o gură de apă. Am clătinat din cap și am încercat să mă concentrez asupra peisajului de dincolo de

geam. Voiam să gădesc un reper, un loc cunoscut. Dar n-am reușit. Apoi, pe măsură ce ne-am îndepărtat de coastă, totul a devenit din ce în ce mai nefamiliar.

Când am sosit, mi-au deschis portiera și cineva mi-a întins mâna, dar am ieșit fără ajutor. Deasupra, cerul rece, presărat cu stele ca o spumă învărtejită de lapte, era atât de frumos, încât chiar mi s-a tăiat răsuflarea. În Londra nu vedem niciodată stelele. Deodată, am simțit că abia acum văd lucrurile așa cum sunt cu adevărat. Și că și eu sunt, în sfârșit, văzută.

În acest moment ne aflăm în încăpere. Suntem doar eu și detectivul Pascoe, cu dreptunghiul cenușiu și gol al unei mese între noi. Williams, colega lui, a spus că se duce să aducă niște ceai. A zis-o de parcă ceaiul ar fi fost răspunsul la problemele mele. Când îmi cobor privirea, văd o pată întunecată de sânge pe manșeta puloverului meu.

Descopăr că vocea îmi sună stins, ca venită de undeva, de departe.

— Îl căutați, nu-i așa? Trebuie să-l căutați! Pe faleză. A căzut, dar poate mai e încă...

Următoarele cuvinte mi se formează în minte, dar descopăr că gura nu le poate rosti.

Un bâzâit sonor. Ușa camerei de interogatoriu se deschide. Williams a revenit, aducând o cană pentru mine și alta pentru Pascoe.

— Aveți grijă! zice ea în timp ce le pune pe masă. E foarte fierbinte!

Williams n-are niciun pic de senzualitate. E slabă ca un cercetaș și pare îngrijită în taiorul ei cenușiu. Are fața în formă de inimă și atât de palidă, că aproape vezi prin ea.

Părul îi e tuns scurt, ca al unui copil. Ca al lui Finn. Simt un junghi în stomac. Finn!

Pascoe acceptă ceaiul, înclinând din cap, apoi își drege glasul ducând pumnul la gură și își lasă din nou mâinile în fața sa, pe masă.

— Facem tot ce putem ca să dăm de el, doamnă Carpenter. Să vă spun așa sau preferați Natasha?

— Vă rog, spuneți-mi Tash!

„Sunt la fel ca voi”, vreau să le spun. „Un om cu o carieră. O soție, o mamă. Locul meu nu e de partea asta a mesei.”

— Tash, putem să trecem în revistă ce s-a petrecut în seara asta? Pe faleză?

Încerc să mă concentrez asupra amănuntelor încăperii. Număr dalele de polistiren de pe tavan, una câte una. Ei nu știu nimic. N-au fost acolo. N-au de unde ști.

— Am ieșit la o plimbare.

Știm amândoi că asta e oferta inițială. Una pe care Pascoe probabil că n-o va accepta.

— Cam târziu pentru o plimbare, nu? Mai ales într-o seară ca asta.

Ceva mai devreme, când coborâserăm pe țărm, furtuna se stârnisese deja. Vântul culegea șervețelele de pe mesele din-spre mare și le purta dansând pe aleile pietruite. Marea se transformase într-o spumă verde și agitată. Bărbatul din ghereta pentru plimbări cu barca clătinase din cap și îi înapoiase banii lui Tom. Îl luasem pe Finn în brațe și îi promiseseam că o să mergem mâine. Probabil că acum n-o să mai mergem.

Sigur, mă muștru singură. Sigur că n-o să mergem. Vacanța s-a terminat. Totul s-a terminat acum.

— Să înțeleg că nu ești localnică?

Clatin din cap.

— Nu! Am venit în vacanță.

— Unde locuiești? Cu chirie? Ai o locuință de vacanță?

Ascult vocea lui Pascoe, căutând o undă de ostilitate. Odinioară îmi petreceam vacanțele aici, cu familia. Ca o adolescentă răsfățată din clasa de mijloc ce eram, nu înțelegeam de ce trăiesc oamenii în orașele cenușii pe care le străbăteam în viteză, în drumul nostru către coasta perfectă ca o carte poștală. De ce să locuiești în Cornwall, dar aici, și nu pe malul mării? Ca și cum ar fi fost doar o chestiune de alegere, o excentricitate a localnicilor. Acum știu adevărul. Pentru ce sunt responsabili oamenii ca noi. O sufocare lentă. Izolăm părțile cele mai frumoase pentru vacanțele noastre de Paște sau de vară și lăsăm cu nepăsare restul pradă declinului. Egoismul suprem!

Dar, dacă există ostilitate, n-o aud. Fața lui Pascoe este impasibilă ca o stâncă, fața unui om care vede lumea așa cum este și nu înțelege ce sens ar avea să se văicărească. Îndărătul ei se află o minte logică, interesată de lucruri concrete. Care vede tipare și observă când nu sunt respectate. Ca atunci când o mămică din clasa de mijloc pleacă noaptea din casa de vacanță și sfârșește însângerață pe marginea unei faleze, în timp ce cineva țipă să vină poliția.

— Se cheamă Crugmeer House, îi explic. Este a unui cuplu de cunoscuți. Locuim cu ei și cu alți câțiva prieteni.

„Prieteni.” Rostind cuvântul, îmi simt limba stângace și gura complet uscată.

— Înțeleg! Îi cunoști de mult timp pe prietenii ăștia?

De mai puțin de un an. Nu pare prea mult, nu-i așa? Dar, când ești mamă, prieteniiile sunt cu totul altfel. Ochii tăi îi întâlnesc pe ai unei mămici aflate de cealaltă parte a leagănelor, a gropii cu nisip sau a sălii de așteptare a medicului și

pur și simplu știi. Somnul insuficient, epuizarea, momentele amuzante și cele dureroase, caruselul emoțional permanent.

Așa a fost. Ne cunoșteam extrem de bine viețile. Știam ce le face să râdă, ce le face să plângă, ce le ține treze noaptea. Sau cel puțin credeam că știu.

— Cum v-ați cunoscut?

Deschid ochii și mă silesc să întâlnesc privirea lui Pascoe.

— Ne-am cunoscut...

Vocea-mi sună ca un cârâit. Mi-o dreg și o iau de la capăt.

— Ne-am cunoscut la grupul de joacă¹.

Inocența cuvântului aproape mă face să izbucnesc în râs.

¹ Un grup organizat pentru copiii între trei și cinci ani, unde aceștia învață lucruri în principal prin joacă, sub supravegherea unor adulți care pot fi părinții lor, voluntari sau persoane cu pregătire de specialitate în domeniul educării copilului. Spre deosebire de creșe, grupurile de joacă nu fac parte din sistemul oficial de învățământ și sunt finanțate în mare parte de părinți.

London Evening Post, 21 noiembrie 2017

AVERTISMENT PRIVIND ÎNOTUL ÎN APE DESCHISE DUPĂ MOARTEA UNEI BONE

de Natasha James

UN AVERTISMENT PRIVIND ÎNOTUL ÎN APE DESCHISE A fost emis ca urmare a decesului unei tinere într-o rezervație naturală locală.

Sophie Blake, în vârstă de 21 de ani, a dispărut în seara de 7 iulie 2017. Alarma a fost dată de angajatorii domnișoarei Blake, care lucra ca bonă. Cadavrul i-a fost găsit după câteva zile în East Reservoir. Avea o tăietură mare la cap.

Medicul legist care a efectuat autopsia le-a declarat anchetatorilor că este posibil ca domnișoara Blake să se fi rănit când a plonjat în apă.

Rana, combinată cu temperatura apei, care a fost mai scăzută decât de obicei în perioada aceasta, ar fi putut să o facă pe domnișoara Blake să-și piardă cunoștința sau să amețească, nemaifiind în stare să înoate către țărm, a precizat el.

Se știe că domnișoarei Blake îi plăcea să înoate în larg. Alcoolemia sugerează și „o anumită stare de ebrietate”, li s-a spus anchetatorilor.

Coronerul¹ Victoria Carmichael a declarat că nu se poate determina cu certitudine ce s-a întâmplat, dar că „probabil”

¹ Ofițer de poliție judiciară în Marea Britanie și SUA, cu atribuții care diferă în funcție de zonă și legislație; vezi și nota următoare.

domnișoara Blake s-a hotărât să iasă să înoate după ce a băut alcool și, odată ajunsă în apă, a avut probleme.

Carmichael a declarat că moartea tinerei ar trebui să fie un avertisment pentru alții, în contextul popularității tot mai mari de care se bucură așa-numitul „înot în ape deschise”, care nu este permis în Woodberry Wetlands, o rezervație naturală întinsă pe unsprezece hectare de lacuri mărginite de trestii și diguri.

Rezervația face parte din zona de reabilitare urbană Woodberry Down, unul dintre cele mai mari proiecte imobiliare din Europa, care va duce la construirea a 4 600 de locuințe noi.

Dave Holt, managerul responsabil pentru lacurile de acumulare din cadrul zonei, a recunoscut că înotul în ape deschise a devenit popular în rezervația naturală care include vechiul East Reservoir.

„Am pus indicatoare care spun că nu este sigur”, a declarat el. „Dar oamenii le ignoră pur și simplu.”

Mama domnișoarei Blake a declarat că fiica ei este „de neînlocuit” și că familia „nu-și va reveni niciodată” după moartea ei.

Coronerul a înregistrat cauza morții ca fiind necunoscută.

TASH

Londra, septembrie 2018

ÎNCĂ SE MAI LUCREAZĂ LA NOILE APARTAMENTE, chiar pe malul lacului de acumulare. Cele două blocuri terminate se înalță ca un Lego gigantic, două dreptunghiuri scânteietoare de culoare turcoaz cu spinările palide și drepte, reflectând soarele din balcoanele lor de sticlă. De pe pasarela de lemn, aud strigătele îndepărtate ale constructorilor și zăngănitul metalului lovit de metal. Macarale roșii se mișcă înainte și-napoi, ridicând țevi care scânteiază în lumină. Deranjat de zgomot, un cârd de gâște își ia zborul pe deasupra apei.

Sentimentul neplăcut pe care mi-l provoacă locul ăsta a fost greu de ignorat chiar și înainte de moartea fetei. Majoritatea vechilor blocuri de locuințe sociale sunt încă aici și încă nerenovate, chiar în spatele blocurilor noi. Au fost șterse din toate materialele promoționale, dar, dacă te duci prin spate, pe Seven Sisters Road, poți să le vezi. Balcoane mari de beton și pete de umezeală întinzându-se pe pereți ca niște spectre gârbovite. Le vor dărâma până la urmă. S-au apucat de unul săptămâna trecută. E încă aici, desenându-se pe cer pe jumătate demolat, ca o bucată de hârtie ruptă în două.

Trec pe lângă blocurile-turn și pătrund în rezervația naturală ce se întinde pe malul lui East Reservoir. Toamna a

încărcat crengile copacilor, împovărate de mere pădurețe și capsule de semințe, iar în verdele lor a început să se insinueze ruginiul. Sub scândurile pasarelei, păsări picioroange se ghemuiesc în ascunzători. Cercul mic ale cuiburilor lor au fost abandonate de mult, iar cojile ouălor au fost luate de apă.

Stau vreme îndelungată așa, privind lacul de acumulare. Soarele dispare după nori. E o tăcere nefirească. Un păianjen-de-apă tulbură suprafața plată ca oglinda. Undele fac să se destrame reflexia blocurilor-turn.

E vinovăție, presupun. Adevăratul motiv care îmi tot dă ghes să revin aici. În ziua anchetei am făcut o treabă de mântuială, ieșind în fugă pe la jumătatea administrării probelor ori de câte ori îmi suna telefonul. În sinea mea știusese că Finn nu se simte bine încă de când îl lăsasem la grupul de joacă și, până să ajung la tribunalul de medicină legală¹, aveam trei apeluri ratate de la supraveghetoarea copiilor. În timpul primei mărturii m-a sunat din nou și am fost silită să mă strecor afară, provocând țâțâieli dezaprobatore când ușa s-a trântit în urma mea. Lui Finn nu-i scade temperatura, mi-a zis ea. Trebuie să vin să-l iau. În fundal îl auzeam pe Finn plângând, în timp ce ea scotea sunete menite să-l liniștească. Grefierul a început să-mi facă semn din sală, amintindu-mi că vorbitul la telefon nu este permis. În piept mi se instalase o apăsare familiară. Privind în urmă, probabil ziua aceea a fost începutul sfârșitului slujbei mele la *Evening Post*.

După aceea m-am tot gândit că trebuie să-mi fi scăpat ceva. Numai de-aș fi putut să-mi dau seama unde o găsiseră

¹ Instituție existentă în Anglia și Țara Galilor, care investighează cauzele deceselor violente, nenaturale și care ridică suspiciuni sau ale deceselor subite în cazul cărora motivele sunt necunoscute; în unele cazuri, ofițerul de poliție judiciară care conduce ancheta, numit și coroner, este asistat de un juriu.

și de unde se presupunea că ar fi căzut. Unde se presupunea că se lovise Sophie la cap?

O mișcare surprinsă cu coada ochiului pe malul opus mă face să-mi ridic privirea. Acolo, de cealaltă parte a apei, pe malul din interiorul rezervației, se află o femeie. Pare de vârstă mijlocie, poate chiar mai bătrână. Este îmbrăcată neobișnuit pentru o plimbare prin luncă: o haină lungă, matlasată, deși vremea e frumoasă, o fustă în clini care nu-i vine bine și pantofi sport de piele. Părul îi e zburlit, nepieptănat, și-și ține gura încheștată, astfel încât buzele formează o linie dreaptă. Ochii ei au ceva tulburător. Am senzația că mă ținutuește cu privirea.

Mecanic, ridic o mână în semn de salut, dar femeia nu-mi răspunde. Continuă să mă privească fix, ca și cum n-ar vrea să mă piardă din ochi.

Telefonul îmi sună în buzunar și tresar. Probabil este Tom, care vrea să știe dacă o să ajung acasă pentru baia lui Finn.

Îi resping apelul și îmi vâr telefonul la loc în buzunar. Când ridic privirea, femeia tocmai dispare în tufișuri. Nu-mi dau seama unde s-a dus. Parcă s-a evaporat.

Mă abat de pe pasarelă și încep să dau ocol lacului, făcând pietrișul cărării să-mi scrâșnească sub pași. Parcă-mi ia o eternitate să ajung pe malul opus. Apoi, pe măsură ce mă apropiu, zăresc printre copaci o cărare pe care n-am observat-o până acum. Probabil pe aici a luat-o femeia. O fi un traseu pentru biciclete? Pare să înainteze de-a lungul unui canal îngust, îndepărtându-se de lac.

Urmez cărarea. Nu peste mult timp, devine noroioasă. Plantele și buruienile prosperă, iar bolta încâlcită de crengi împiedică lumina să pătrundă. Pârâul din dreapta mea este limpede și puțin adânc, cu albia din mâl cafeniu. Mormoloci înnoată pe deasupra colecției de obiecte de pe fund: o bicicletă stricăță, o găletușă pentru iaurt, o bucată de țevă, o fâșie de bandă de delimitare de-a poliției. Pe celălalt mal, un gard din

plasă metalică se gêrbovește sub greutatea ferigilor. Prin spăr-turile lui, zăresc părți din centrala electrică și niște clădiri din prefabricat. Un zumzet mecanic acoperă susurul apei.

Coronamentul devine mai des și mai întunecat, iar că-rarea e întretăiată de rugi de mure și tufe de hasmațuchi. Trebuie să le împing în lături ca să înaintez. Un semn prins de gardul de plasă spune: PERICOL! NU INTRAȚI! Poate a fost o idee proastă. Mă gândesc să mă întorc când aud, îna-intea mea, susurul unei ape curgătoare.

După colț e un pod metalic cu un grilaj dedesubt. O poartă de ecluză la ieșirea din lac, ținând prizonieră o sti-clă acoperită de noroi. O salcie se apleacă deasupra ei, tâ-rându-și ramurile prin mâl, cu frunzele palide absorbite de apa spumegândă de dedesubt. Sunetul apei e acum un vuiet.

Nu văd nici urmă de femeia de mai devreme. Mă gân-desc din nou să fac cale întoarsă. Dar atunci îl văd, legat de stâlpul opus al podului. Un buchet solitar de flori. Petalele sunt mari și zbârcite, ca niște fețe de pernă șifonate. Tijele au fost legate cu o panglică lungă și albă, ale cărei capete destră-mate plutesc în apă. Dar ceea ce îmi atrage atenția este foto-grafia învelită într-un plic de celofan care s-o apere de ploaie.

Când întorc fotografia pe partea cealaltă, descopăr cu sur-prindere articolul cu numele meu sub titlu. A fost decupat din ziar, iar literele sunt neclare într-o parte, unde a pătruns apa.

„Înot în ape deschise.” Asta a zis coronerul, așa că asta a trebuit să scriu. Dar fusese atât de vag! Articolul fusese greu de scris și fusesem silită să pun „poate” și „probabil” peste tot.

Pipăi panglica între degetul mare și arătător. Deci aici a fost găsit cadavrul ei? Nu printre trestiile de pe lac, așa cum mi-am închipuit, ci lângă o ecluză, într-o baltă plină de gu-noaie, cu apa vuindu-i în urechi.

N-are logică. Dacă Sophie a ieșit să înoate, cum a ajuns cadavrul ei aici?

TASH

PESTE CÂTEVA ZILE, CÂND BATE LA UȘA MEA, NU O RECUNOSC IMEDIAT. Văd doar o femeie cam de-o vârstă cu mama. Poate puțin mai bătrână. Afară burnițează discret. Haina matlasată a femeii nu are glugă. Ploaia i-a format în jurul tâmpelor o aureolă de firicele încrețite, cu rădăcini cărunte.

— Bună!

Aștept ca femeia să îmi explice ce vrea, dar, preț de câteva clipe, se mulțumește să mă privească fix, ca și cum eu ar trebui să-i dau explicații ei.

— Ești Natasha James?

— Da!

De fapt, oficial acum sunt Natasha Carpenter, dar noul nume nu s-a lipit de mine. Când s-a născut Finn, ni s-a părut deodată important ca noi trei să avem același nume de familie, dar pe urmă am descoperit că nu mă pot lepăda de vechiul meu nume sau poate că, până la urmă, nu vreau s-o fac. Deci îmi spun în continuare „James”, în majoritatea cazurilor. Dna Carpenter mucegăiește în garderobă, ca o rochie nouă în care nu reușesc să mă simt bine.

— Minunat! Speram să stăm puțin de vorbă. Pot să intru?

O studiez pe femeie. Pare să fi trecut prin multe. Mă întreb în treacăt dacă n-o fi vagabondă. La o a doua privire decid că e numai neîngrijită. Mai degrabă excentrică decât săracă.

— Îmi pare rău, ne cunoaștem? o întreb, încercând să vorbesc pe un ton blând.

Femeia îmi ignoră întrebarea.

— Nu durează decât un minut, spune ea. Am venit din Walthamstow.

Strânge din dinți. Simt o amenințare vagă. Automat, mâna mi se încheștează pe zăvor.

— Problema e că nu-i un moment foarte bun, încep eu. Soțul meu încearcă să se odihnească – e medic și a lucrat în tura de noapte –, așa că sunt singură cu...

— Mamiiii!

Cumva îmi dau seama din vocea lui Finn că e pe scaunul înalt. Poate din pricina notei ei frenetice sau poate aud că vine de mai de sus decât ar trebui.

— Îmi pare rău, chiar trebuie să mă duc să văd ce face fiul meu!

Îi zâmbesc în chip de scuze și dau să închid ușa.

— Stai! E vorba de Sophie Blake.

Mâna îmi încremenește pe zăvor.

— Poftim?

— Te-am văzut, spune ea prin ușa întredeschisă. În luncă. Știi că tu ai scris articolul. Sunt Jane. Mama Lui Sophie. Vreau să discut cu tine.

Ajung în bucătărie chiar la timp ca să-l iau pe Finn de pe scaunul înalt, pe marginea căruia stă ca un înotător gata să plonjeze. Jane Blake s-a oprit lângă frigider, stânjenită, și mă privește cum îl dau jos, îi șterg fața și îl dojenesc. El se

smiorcăie puțin când îl duc în camera alăturată și-l pun pe canapea. Când întind mâna după telecomandă, smiorcăitul încetează.

— Poți să te uiți la un episod din *Bing*.

Îmi agită telecomanda către el ca pe un deget muștrător.

— Numai unul. Da?

Pe fața lui Finn se ivește un zâmbet larg. Părul deschis la culoare îi cade în ochi, moale și fin ca vata de zahăr. Întind mâna și-i vâr șuvițele mățăsoase după urechi.

În bucătărie, Jane stă tot în picioare, lângă frigider.

— Ia loc!

Îi indic un scaun, dar ea îmi ignoră gestul, ținându-mă cu o privire rece.

— Nu-ți aduci aminte de mine.

Dar în clipa în care o zice, îmi amintesc.

— Lunca, murmur eu. Ieri!

— Așa e!

Își ridică bărbia.

— Te-am mai văzut și altădată acolo. Căutând locul unde a murit fiica mea. Vreau să vorbesc cu tine. Despre toate astea... Despre mizeria asta pe care ai scris-o.

Aruncă pe masa din bucătărie o copie la imprimantă a articolului meu despre moartea lui Sophie. Preț de câteva clipe, niciuna dintre noi nu schițează vreo mișcare.

— Înțeleg, zic prudentă.

În cele din urmă, Jane se așază cu grijă pe un scaun de bucătărie, ajungând cu genunchii proptiți de un picior al mesei. Bucătăria noastră este atât de mică, încât nu putem desface decât jumătate din masa rotundă pentru cină pe care am cumpărat-o de la IKEA când ne-am mutat aici. Cealaltă jumătate este pliată în permanență și lipită de pereți. Scotocesc prin bufet după carnețel și după un pix care

să scrie și mă așez vizavi de Jane. Ea întinde pe masă printul mototolit și-l netezește cu palmele.

— Jane, din punct de vedere legal am fost obligată să relatez ce a descoperit coronerul. Și anume că moartea lui Sophie a fost cel mai probabil un accident. Că ea a...

— Știi ce-a zis coronerul! se răstește Jane. Nu așa s-a întâmplat! Natasha, fata mea, a fost ucisă! A omorât-o cineva!

Tocmai când deschid gura să-i răspund, apare Finn.

— Mamiiii, *Bing* nu merge!

Începe să se fâșâie pe lângă mine. În jurul gurii i se vede o dără vagă de lapte. Iau un șervețel umed din pachetul de pe masă și-o șterg.

— Îmi pare rău, îi zic lui Jane în timp ce Finn se zvârcolește, protestând.

Odată ce televizorul e făcut să meargă, revin în bucătărie. Jane se foiește pe scaun. Ochii îi coboară către pantalonii mei, unde un strop din porridge-ul lui Finn mi s-a lipit de coapsa dreaptă.

— Te-am sunat la birou.

Jane se uită în continuare la stropul de porridge.

— Mi-au spus că nu mai lucrezi acolo.

— Da! îi răspund. Am demisionat. La puțin timp după... după anchetă.

Încep să-mi curăț porridge-ul de pe pantaloni. Nu dau alte explicații. Chiar n-am chef să spun toată povestea aia mizerabilă.

— Deci practic nu mai ai serviciu?

— Nu! Adică, da, am, dar acum sunt freelancer.

— Oh!

Colțurile gurii lui Jane s-au lăsat.

— E bine, adaug puțin cam repede și pe un ton cam prea vesel. Înseamnă că pot să public articole oriunde.

Jane își dă seama că le cam înfloresc, dar nu zice nimic. Scoate o fotografie din geantă și o pune pe masă. Poate ca pe un soi de ramură de măslin.

N-am mai văzut această poză a lui Sophie. Pare mai tânără de 21 de ani. O față de spiriduș. O pulbere de pistruu văratici pe nas și pe obraji.

— Era o fată frumoasă, zic.

— Era!

Era. Și acum e moartă. O parte demnă de dispreț din mine vrea să se distanțeze de Jane, din pricina adevărului teribil pe care îl reprezintă. Asta mi se poate întâmpla și mie. Copilul meu ar putea muri. Poate asta explică ce am simțit când am văzut-o la ușa mea. Cum mi s-a încleștat mâna pe zăvor. Genul ăla de pierdere o poți mirosi la o persoană.

— Deci crezi că lui Sophie i s-a întâmplat altceva.

— Chiar i s-a întâmplat altceva.

Jane vorbește rar, ca și cum i s-ar adresa unui copil.

— Cineva a omorât-o. A omorât-o și a aruncat-o în apă.

Ridic ochii către Jane, lăsând pixul pentru o clipă. Finn mă strigă din camera alăturată. Îl ignor.

— Jane, ai idee cine?

Jane se uită urât la mine.

— Dac-aș ști, nu m-aș mai afla aici, nu?

Se lasă pe spătarul scaunului.

— Oricum, ăsta-i rolul tău, nu-i așa?

— Scuză-mă! zic eu. Nu înțeleg!

Jane mă privește mijind ochii.

— Parc-ai zis că mai ești ziaristă.

— Sunt, dar...

— Ei bine, zice ea, ciocnind cu un deget în masă, atunci trebuie să cercetezi. Trebuie să afli cine a omorât-o!

Patru proaspete mămici...

Un grup de joacă exclusivist...

Două crime.

Abia devenită mămică, Tash este intrigată atunci când o tânără dădăcă este găsită moartă în împrejurări misterioase. Hotărâtă să își lanseze cariera de jurnalist independent, femeia începe să investigheze cazul. Dar Tash caută și altceva – prietene noi care să o ajute să navigheze prin apele tulburi ale maternității.

Le vede la noul grup de joacă al fiului ei: celelalte mame. Un grup de femei elegante și sofisticate care locuiesc într-un cartier cu alei mărginite de copaci și care au case uimitoare. Genul de mame așa cum și-ar dori să fie și Tash. Când este primită în cercul lor, jurnalista descoperă tipul de viață la care a visat întotdeauna – rafinatele lor case londoneze sunt la ani-lumină de apartamentul său înghesuit de la subsol și de facturile care par că nu se mai sfârșesc. Tash este rapid introdusă în lumea lor extravagantă în care cafelele, cocktailurile și întâlnirile de joacă sunt la ordinea zilei.

Dar când o altă tânără este găsită moartă, devine clar că acest grup este altfel decât lasă să se vadă. Cu cât Tash investighează mai mult, cu atât ajunge mai inconfortabil de aproape de celelalte mame. Sunt oare aceste femei cu adevărat prietenele ei? Sau există un alt motiv, mai periculos, pentru care a fost acceptată atât de repede în lumea lor exclusivistă? **Cine, mai exact, investighează pe cine?**

„O combinație delicioasă de secrete perfide și vieți de invidiat! [...] N-am putut să las cartea din mână până ce n-am terminat-o de citit. *Mămici mincinoase* este thrillerul elevat și îmbietor pe care îl căutam!”

ashley audrain

„O carte care dă dependență!”

fabulous